

وقته ۳ دقیقه‌ای در هر نیمه: قانون تازه جام ۲۰۲۶
وقت اضافه برای نفس

فوتبال جهان در آستانه دگرگونی دیگری است؛ تغییری نه از جنس تاکتیک و تکنیک، بلکه در ریتم مسابقه. فدراسیون جهانی فوتبال اعلام کرد از جام ۲۰۲۶ به بعد، تمام دیدارها – بدون استثنا – در هر نیمه ۳ دقیقه توقف اجباری برای نوشیدن آب خواهد داشت. تصمیمی که نشان می‌دهد فوتبال امروز بیش از گذشته به جسم بازیکن فکر می‌کند و سلامت در اولویت بازی قرار گرفته است. این بار صحبت از توقف‌هایی نیست که مثل گذشته فقط در گرمای رخ دهد. قانون جدید می‌گوید در دقیقه ۲۲ هر نیمه، داور بازی را قطع می‌کند تا تیم‌ها کنار خط بنشینند، آب بخورند، نفس تازه کنند و دوباره وارد میدان شوند. فرقی هم ندارد بازی در گرمای تگزاس باشد یا زیر سقف بسته ورزشگاه‌های کانادا؛ این وقفه اجباری، دائمی و جهانی است. فیفا این تصمیم را «یک پارچه‌سازی قوانین حفاظتی» توصیف کرده تا دیگر سلامت بازیکن وابسته به درجه حرارت و شرایط مسابقه نباشد. این قانون از کجا شروع شد؟ تجربه تورنمنت پانزده‌گانه‌های جهان ۲۰۲۵ در آمریکا، همان جام مهمی که گرما و رطوبت کار را برای ستاره‌ها سخت کرده بود. تصاویر بازیکنانی که زیر آفتاب تند، شانه افتاده و با دهان خشک دنبال توپ می‌دوند، تصویر تکان‌دهنده‌ای شد. فیفا همان زمان سقف دمای توقف را پایین آورد و حالا تصمیم دارد مساله را قبل از وقوع آسیب حل کند. پشت پرده این تصمیم فقط پزشکی نیست؛ پخش تلویزیونی نیز سهم خود را دارد. وقتی زمان توقف مشخص باشد، شبکه‌ها می‌توانند بدون سردرگمی برنامه پرزنده تبلیغ پچینند و ساختار پخش را دقیق تنظیم کنند. همین موضوع در جلسهای با حضور «مانولو زوبیرا» مسؤول برگزاری جام مطرح شد و پس از آن با رأی مثبت نهایی مواجه شد. فوتبال امروز فقط بازی نیست، صنعت است و صنعت نظم می‌خواهد.

البته دست داور کاملا بسته نیست. اگر پیش از رسیدن به دقیقه ۲۲ – مثلا با مصدومیت بازی متوقف شده باشد، داور می‌تواند همان لحظه وقفه آبنوشنی را اعمال کند تا روند مسابقه بی‌نظم نشود. یعنی قانون اعطاف دارد اما اصلش ثابت است. سال‌ها پیش، در جام جهانی ۲۰۱۴ برزیل، وقتی گرما جان بازی را می‌گرفت، دادگاہی در همان کشور، فدراسیون جهانی را مجبور کرد وقفه آب‌خوری را رسماً اجرا کند. آن اتفاق نقطه شروع تفکر تازه در فوتبال بود، اینکه اگر سرعت بازی بالا رفته و تنش بدنی بیشتر شده، باید راهی برای حفظ جان و کیفیت بازیکن هم در نظر گرفت. اکنون فیفا همان مسیر را کامل کرده است، سلامت بالاتر از سرعت، ایمنی مقدم بر جذابیت ظاهری. قانون تازه معنای دیگری هم دارد: دوره فوتبال‌های بی‌وقفه تمام شده. بازیکن ماشین نیست که ۴۵ دقیقه بی‌امان بدود. در عصری که باشگاه‌ها هفته‌ای ۲ مسابقه دارند، تقویم ملی فشرده است و آمادگی بدنی ارزش طلا دارد، حتی ۳ دقیقه نوشیدن آب می‌تواند تفاوت بین مصدومیت و آمادگی باشد. طرفداران سنتی فوتبال ممکن است بگویند جریان بازی تکه‌تکه می‌شود، هیجان از بین می‌رود، ریتم افت می‌کند اما پاسخ روشن است: بازیکن بدون بدن سالم، هیجان نمی‌سازد. فوتبال بزرگ‌تر از سنت‌های قدیمی شده و باید همراه با فشار دوندگی و سرعت مدرن، قوانین انسانی‌تر هم داشته باشد. جام جهانی ۲۰۲۶ در ۳ کشور و ۳ اقلیم مختلف برگزار می‌شود؛ از رطوبت گرم آمریکا تا سرمای کانادا و هوای خشک مکزیک. قانون جدید یعنی بازیکن در هر زمین و هر شرایطی حق نفس گرفتن دارد. از حالا باید پذیرفت کنار تصویر تاکتیک‌ها، بطری‌های آب هم بخشی از عکس رسمی جام خواهد بود.

بازی ۹۰ دقیقه است اما گاهی تنها ۳ دقیقه می‌تواند سرنوشت بدن بازیکن را عوض کند. فیفا حالا این ۳ دقیقه را از دل تجربه‌ها بیرون کشیده و به قانون ماندگار مبدل کرده است. فوتبالی که می‌خواهد جهانی‌تر نشود، باید انسانی‌تر هم باشد.

خبر

فشار مشترک تهران و قاهره بر فیفا
بازی بی‌برچسب

خبر داغی از آمریکای شمالی پیچید؛ درست از همان شهری که قرار است بخشی از جام جهانی ۲۰۲۶ را میزبانی کند. سیاتل تصمیمی گرفت که نته‌ها ورزشی نبود، بلکه مستقیم به میدان سیاست و فرهنگ پا گذاشت. دیدار ایران و مصر، ۲ تیم با پشتوانه اسلامی و هواداران سنتی، قرار بود زیر عنوان «مسابقه افتخار» برگزار شود؛ عنوانی مرتبط با ماه ویژه جنبش‌های بیمسار و بی‌اخلاق رنگین‌کمانی. همین کافی بود تا توپ نه از مرکز زمین، بلکه از مرکز افکار عمومی به حرکت در آید. ۳ فدراسیون فوتبال ایران و مصر کنار هم ایستادند. بیانه‌ای مشترک، لحنی روشن و صریح: ما این نام‌گذاری را نمی‌پذیریم. نه بازوبند رنگین‌کمان، نه نمادهای خاص کنار خط. ۲ کشور تأکید کردند حضورشان در جام جهانی نباید با مراسمی همراه باشد که با ارزش‌های فرهنگی و مذهبی‌شان زاویه دارد. اعتراض، تنها حرکتی رسمی نبوده موجدی از واکنش‌ها در شبکه‌های اجتماعی شکل گرفت و هشتگ‌ها یکی یکی ظاهر شدند. کمیته محلی برگزارکننده مسابقات شاید تصور کرده بود نام‌گذاری چنین دیداری به نشانه حمایت می‌تواند اقدامی مثبت تلقی شود اما انتخاب بازی ایران – مصر برای این عنوان بیش از آنکه پیام همبستگی داشته باشد، به چشم بسیاری تحمیل فرهنگی آمد. اختلاف نگاه‌ها در زمین فوتبال موضوع تازه‌ای نیست اما وقتی پای جام جهانی در میان باشد، حساسیت‌ها چهره پرابر می‌شود. در گذشته فیفا تلاشی کرده بود با دستورالعمل‌های یکسان، مسابقات را از تنش‌های سیاسی دور نگه دارد اما حالا با ۲ کشور معترض روبه‌رو است که نته‌ها موضع گرفته‌اند، بلکه حاضرند تا پای تغییر برنامه پیش بروند. خبرها را زور بخور می‌گوید پرونده روی میز است و مدیران ارشد مجبورند راهی پیدا کنند. کارشناسان معتقدند فیفا دریا را زود باید موضعی اتخاذ کند. تا آن لحظه توپ نه روی چمن، بلکه در زمین فیفاست. ایران و مصر پیام‌شان را فرستادند: «احترام متقابل، شرط حضور ما است».

صحبت‌های نگران‌کننده تاج درباره احتمال عدم صدور ویزا برای برخی بازیکنان تیم ملی در جام جهانی

لزوم فشار حداکثری بر فیفا

برچسب‌های سیاسی شود. قرار بود جایی باشد که یک ملت، با یک توپ، حق شادی داشته باشد. حذف ستاره‌ها، حذف شادی است و ما نباید اجازه دهیم به اسم امنیت میزبان، هویت تیم ملی گرفته شود. اگر فدراسیون امروز کوتاه بیاید، فردا باید با ترکیبی ناقص به زمین برود و آن روز، بغض گل‌نشده طارمی و نگاه دور ایستاده شجاع، فقط شبانه یک غیبت نیست؛ نشانه تسلیم برابر زور است. زمان تصمیم همین حالاست. یا ستاره‌ها می‌روند، یا فوتبال از معنا می‌افتد. مهدی تاج دوشنبه شب حرف‌های نگران‌کننده‌ای زد. به گونه‌ای به استقبال حادثه رفت و گفت باید فکر بازیکن جانشین هم باشیم. همین حرف تا مغز استخوان ما را ترساند. اگرچه یکی از مسؤولان دولت آمریکا اخیراً اعلام کرد مشکلی برای صدور ویزای بازیکنان به وجود نمی‌آید اما یادمان نرود درباره یک دولت عهدشکن حرف می‌زنیم؛ دولتی که وسط مذاکرات، میز را ترک کرد و با ۶ هواپیمای بی ۲ سراغ زیرساخت‌های هسته‌ای ما آمد. وقتی صحبت از دولت ترامپ است باید نگران هر خلف وعده‌ای باشیم.

جدی+استناد به قانون.

هیچ کشوی بدون تضمین ورود ستاره‌هایش پا به خاک میزبان نمی‌گذارد. فدراسیون ایران باید همین امروز درخواست کتبی تضمین ورود تمام بازیکنان را به فدراسیون جهانی فوتبال ارسال کند؛ نه با لحن خواهش، بلکه از موضع «حق». اگر قطر تاولست قوانین فرهنگی‌اش را در ۲۰۲۲ حفظ کند، چرا ایران نتواند اصل احترام متقابل را مطالبه کند؟ فیفا اگر ادعا دارد بازی نباید سیاسی شود، باید اهرم فشارش را نشان دهد. هشدار شفاهی کافی نیست. باید به آمریکا اعلام شود عدم صدور ویزا یعنی نقض میزبانی. تیم میهمان نباید قربانی سیاست داخلی میزبان شود. اگر امروز ایستادگی نباشد، فردا هر پرونده سیاسی می‌تواند شکل محرومیت ورزشی بگیرد و این آغاز سراسیمه‌ای خطرناک است. آمریکا اگر میزبان است، باید در را کامل باز کند؛ نمی‌شود فوتبالیست دعوت شود و گذرنامه‌اش پشت شیشه بماند. فدراسیون ایران نباید در مقام نگرانی بماند؛ باید وکیل‌وار اقدام کند. متن اعتراض، مستند به اصول رسمی فدراسیون جهانی و حق برابر تیم‌ها، باید همین روزها ارسال شود. فوتبال قرار نبود قربانی پرونده‌های مصنوعی امنیتی و

ماده‌ای که می‌گوید هیچ کشوری حق ندارد به‌دلیل نقش نظامی یا سابقه سربازی یک بازیکن، او را از حضور در مسابقات محروم کند. یعنی اگر آمریکا امروز بخواهد برای سربازی طارمی در نیروی دریایی یا خدمت شجاع و اسماعیلی‌فر در تراکتور مانع‌تراشی کند، این نه یک اختلاف اداری که نقض رسمی قانون است. اما مساله فقط قانون من‌درآوردی میزبان نیست؛ آبروست، حق یک ملت است. چه معنا دارد تیم ملی بدون گلزن شماره یکش به جام برود؟ آیا می‌توان جای خالی طارمی را با «گزینۀ مشابه» پر کرد؟ مگر تمام‌کننده‌ای با تجربه اروپا در میدان داریم؟ آنجا که بازی گره می‌خورد و نیم‌ثانیه تصمیم، سرنوشت صعود را می‌نویسد، نبود او یک سوراخ تاکتیکی نیست، یک گودال استراتژیک است. تاج گفته «فکر جانشین هم باید کرد». حرفی درست برای یک تورنمنت دوستانه اما برای جام جهانی؟ جایگزین یعنی پذیرش از دست دادن بخشی از هویت هجومی تیم. طارمی نه یک اسم، بلکه نقشه‌ریزی حمله است. شجاع فقط یک مدافع نیست، روحیه جنگ است. حذف این چهره‌ها یعنی بازی مقابل بلژیک و مصر را با دست بسته شروع کردن. یعنی از قبل پذیرفتن شکست نرم. اینجاست که ترکیب الف و ب باید عمل کند: اعتراض

گفته‌های عجیب رئیس فدراسیون فوتبال در برنامه فوتبال بر تر

احتمال حذف ملی‌پوشان شاخص

تاج در عین حال به سوالات پرسیده شده در سفارت آمریکا در امارات پرداخت و خبر داد ممکن است موضوع محل خدمت سربازی، عامل رد درخواست روادید برای بازیکنان باشد که یک چالش بزرگ و بی‌سابقه و باورنکردنی برای کادر فنی تیم ملی خواهد بود و شاید فهرست تیم ملی در دستخوش تغییر و تحول جدی کند. وی با اشاره به روند درخواست ویزای کاروان تیم ملی برای قرعه‌کشی گفت: فیفا یک نامه نوشت که برویم امارات و دیدیم به تعدادی ویزا دادند و به تعدادی ندادند. سوالاتی هم که در سفارت آمریکا در امارات شد، سوالات ورزشی نبود و بیشتر مربوط به سربازی و بعضی از گان‌های مورد احترام ما بود. رئیس فدراسیون فوتبال در پاسخ به این سوال که آیا ایران نسبت به فیفا معترض شد؟ با اشاره به یک حکایت قدیمی اظهار کرد: بشدت اعتراضی کردیم. چون احساس

بنا بر گفته رئیس فدراسیون فوتبال، موضوع عدم صدور ویزا برای کاروان ایران، احتمالاً به تیم ملی هم تسری خواهد یافت. در حالی که بیشتر اعضای کاروان ایران برای حضور در قرعه‌کشی جام جهانی ویزا دریافت نکردند و تنها امیر قلعه‌نویی، مهدی محمدینی و امید جمالی (بین‌الملل) به آمریکا رفتند، حالا مهدی تاج خبری شوکه‌کننده را در انتن زنده برنامه فوتبال بر تر اعلام کرد و مدعی شد احتمالاً موضوع عدم صدور ویزا به بازیکنان تیم ملی هم خواهد رسید. این در حالی است که او در اظهاراتی عجیب و غریب با لحنی آرام خبر از آغاز یک پروژه جالب در تیم ملی داد و اعلام کرد ایران برای این مساله آماده می‌شود و در حال انتخاب جایگزین برای بازیکنانی است که احتمال عدم صدور ویزا برای آنها وجود دارد!

جباری به جای خطیبی روی نیمکت مس نشست

امید یا سقوط؟

چراغپور و هادی شکوری قرارداد بست. پروژه آغاز شده؛ بی‌حاشیه اما با بار سنگین توقع. جباری هر چند مربی جوانی است اما مسیر ورود او به دنیای سرمربیگری کهماجرا نبوده. نخستین تجربه‌اش در نیروی زمینی با شکست‌های پیاپی همراه شد و او را از سطح اول دور کرد اما عقب‌نشینی در کار نبوده؛ مطالعه، تجربه‌اندوزی و بازگشت به‌عنوان دستیار، او را دوباره نزدیک نیمکت‌های استقرار بخش کرد. همکاری‌اش با بوژوویچ در استقلال نقطه عطف تازه‌ای بود و وقتی آن سرمربی عزل شد، جباری مسؤولیت را به دست گرفت و توانست در ۶ مسابقه ۴ برد بگیرد، تیم بحران‌زده را تکرر قمی

شرایط تیم ملی در جام جهانی ۲۰۲۶ از نگاهی دیگر

نه چندان آسان

شرایط مطلوبی را داراست؟ آیا میزان خواسته‌ها ما از تیم ملی در جام جهانی پیش‌رو با میزان رضایت‌مندی‌مان از وضعیت تیم ملی (تاینانجی کار) همخوانی دارد؟ آیا این تیم ملی ایران، آمادگی و قدرت تیم‌های ملی‌ما در آستانه جام جهانی ۲۰۱۸، ۲۰۱۴، ۱۹۹۸ و ۲۰۲۲ و آن میزان امید جامعه فوتبال به توفیقش را یدک می‌کشد؟ به‌طور حتم جواب اکثر قریب به اتفاق اهالی فوتبال به این پرسش‌ها منفی است!

ما بازی‌های گروهی تیم ملی را ساده می‌انگاریم، به گونه‌ای که ۴۸ تیمی شدن جام جهانی را عامل اصلی صعود تیم‌های مصر و نیوزیلند تصور می‌کنیم و قدرت تیم ملی فعلی‌مان را به رغم علم به شرایط ناخواسته هم ردیف قدرت تیم ملی در جام‌های جهانی فرانسه، برزیل، روسیه و قطر فرض کرده‌ایم

هر ۳ بازی ما در آمریکا برگزار می‌شود و از جمیع جهات بویژه مسائل پیرامونی، میزبان شرایط ناموافق و حتی مشکل‌سازی را برای ما تدارک خواهد دید و دقیقاً همین‌جاست که فدراسیون و سرمربی تیم ملی باید خطر را حس کنند و تا زمان باقی است همت و تلاش‌شان را مضاعف و بلکه مضاعف‌تر و ثمره‌دهنده سازند. سرمربی تیم ملی فوتبال که لزوم تغییرات کاربردی در تیم و کادر فنی را نپذیرفته و مسؤولیت نتایج تیم ملی هم بر عهده اوست باید ۵ اصل: ۱- توقع مردم ۲- حساسیت‌های خاص این دوره برای کشورمان ۳- حرکات ابتدایی و حتی کارشکنانه میزبان ۴- سمپاشی‌ها و تخریب‌های بنگاه‌های متعدد رسانه‌ای معاند ۵- وجوب حضور آبرومندانه تیم ملی را در برنامه‌هایش به‌طور مخصوص و جدی لحاظ کند. قریب شعارهای قشنگ ولی دروغین «فوتبال سیاسی نیست» را بی‌جهت نخوریم، اتفاقاً این جام جهانی سیاسی‌ترین وجه فوتبال خواهد بود.